

τῆς κυβερνήσεως, ἦτοι ἐν ὄλῳ 5,664 χιλιογρ. χρυσοῦ, ἀξίας 17 ἑκατομμ. φράγκων. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει ἡ ποσότης ἀνήλθεν εἰς 18,758 χιλιογρ. καὶ τῷ 1868 εἰς 19,446 χιλιογράμματα.

Ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1850, ὅτε τὰ χρυσορυχεῖα τῆς Καλλιφορνίας ἤρξαντο παράγοντα ἄφθονον χρυσὸν καὶ ἀνεκαλύφθησαν τὰ τῆς Αὐστραλίας, μέχρι τοῦ 1863, τὸ σύνολον τοῦ ἐξαχθέντος χρυσοῦ ἐν πᾶσι τοῖς γνωστοῖς χρυσοφόροις τόποις ἀνέρχεται εἰς 5,569,500 χιλιογρ., ἀξίας 16,707,500,000 φρ.

Ἐκ τούτων 35 ἐπὶ τοῖς 400 παρήχθησαν ἐν ταῖς παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ χώραις (Καλλιφορνία κλπ.), 25 % ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ καὶ 40 % ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις.

Ἐκ τινος στατιστικῆς περὶ τοῦ κοπέντος εἰς νομίσματα χρυσοῦ μανθάνομεν ὅτι :

Ἐν ταῖς Ἑνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τοῦ 1792 μέχρι τοῦ 1860, ἐχαράχθησαν χρυσᾶ νομίσματα ἀξίας 3,050,000,000 φρ. (ὄν 2,625,000,000 φρ. ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1860)

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1603 μέχρι τοῦ 1860 ἐχαράχθησαν χρυσᾶ νομίσματα ἀξίας ..... 6,250,000,000 » (ὄν 1,350,000,000 ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1860)

Ἐν Ῥωσίᾳ ἀπὸ τοῦ 1664 μέχρι τοῦ 1860 ἐχαράχθησαν χρυσᾶ νομίσματα ἀξίας ..... 2,200,000,000 » (ὄν 1 δισεκατομμ. ἀπὸ τοῦ 1850—1860)

Ἐν Γαλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1726 μέχρι τοῦ 1860 ἐχαράχθησαν χρυσᾶ νομίσματα ἀξίας ..... 7,700,000,000 » (ὄν 4,200,000,000 ἀπὸ τοῦ 1850—1860).

Ἐν ὄλῳ 49,200,000,000 φρ.

Ἀπὸ τοῦ 1861 μέχρι τοῦ 1870 ἡ Γαλλία ἔκοψε χρυσᾶ νομίσματα ἀξίας ..... 2,300,000,000 φρ.

Ἐν τῷ Νομισματοκοπέῳ Παρισίων ἐκτυποῦνται κατὰ μέσον ὄρον καθ' ἑκάστην χρυσᾶ νομίσματα ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρ. φράγκων.

Ὡς πρὸς τὴν πυκνότητα ὁ χρυσοῦς κατέχει τὴν δευτέραν θέσιν (19,26 τετηκώς χρυσοῦς, 19,36 σφυρηλατημένος, λαμβανομένου τοῦ ὕδατος ὡς μονάδος πυκνότητος). Τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ λευκοχρυσός (πλατίνα).

Εἶναι ἥττον γήισχος τοῦ σιδήρου, τοῦ

χαλκοῦ, τοῦ λευκοχρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου· σύμμα χρυσοῦ, ἔχον διάμετρον 2 ὑποχιλιομέτρων θραύεται ὑπὸ τὴν πίεσιν 68 χιλιογράμμων, ἐν ᾧ σύμμα σιδήρου τοῦ αὐτοῦ πάχους ἀντέχει εἰς πίεσιν 250 χιλιογράμμων.

Ὁ χρυσοῦς τήκεται ὑπὸ θερμότητα 1100 βαθμῶν τοῦ ἑκατοσταβάθμου καὶ ἐξατμίζεται μεταξὺ τῶν 1200 καὶ 1300 βαθμῶν εἰς φωτεινοὺς πρασίνοὺς ἀτμούς.

Τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ εἶναι κιτρινωπὸν, ὡς τὸ τοῦ ἀργύρου εἶναι λευκόν.

Ἐξ ἀντανακλάσεως (ὡς ὅτε παρατηρεῖται εἰς τὸ βάθος ποτηρίου) τὸ χρῶμά του φαίνεται ἐρυθρωπὸν· τὸ τοῦ ἀργύρου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει φαίνεται κίτρινον.

Κατὰ τινὰ δὲ ἐσχάτως γενομένην παρατήρησιν τὸ χρῶμα λεπτοτάτων διαφανῶν ἐλασμάτων χρυσοῦ φαίνεται πράσινον, τὸ δὲ τῶν τοῦ ἀργύρου κυανοῦν.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΕΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤῳ

Ἡ ἀκόλουθος ἀλλόκοτος ἱστορία εἶναι ἀληθεστάτη, συνέβη δὲ πρὸ δύο ἢ τριῶν ἑβδομάδων εἰς τὸν διάσημον καὶ εὐτυχῆ ἀεροπόρον Γοδάρ, κατὰ τὴν προτελευταίαν ἀνάβασιν αὐτοῦ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ κ. Γοδάρ ἔνα μόνον συνταξιδιώτην εἶχεν. Ἦτο δ' οὗτος πλούσιός τις ἰδιώτης, πληρώσας ἀντὶ χιλίων φράγκων τὴν μετοχήν του εἰς τοὺς κινδύνους τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὁ καιρὸς ἦτο εὐνοϊκώτατος. Τὸ ἀερόστατον ἀνυψώθη τάχιστα εἰς μέγα ὕψος.

«Τί ἐντύπωσιν σᾶς προξενεῖ ἡ ἀνάβασις αὕτη; ἠρώτησεν ὁ κ. Γοδάρ τὸν σύντροφόν του.

— Κάμμιαν, ἀπεκρίνατο ἐκείνος λακωνικώτατα.

— Σᾶς συγχαίρω, εἶπεν ὁ κ. Γοδάρ. Εἶθε ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον βλέπω νὰ φθάσῃ ἄνευ συγκινήσεως μέχρι τοσοῦτου ὕψους.

— Ἐξακολουθεῖτε τὴν ἀνάβασιν», εἶπεν ἐκείνος μετὰ θαυμαστῆς ἀπαραξίας.

Ὁ κ. Γοδάρ ἔρριψεν ἔρμα καὶ τὸ ἀερόστατον ὑψώθη ἔτι πενήτηντα περίπου μέτρα.

«Καὶ τώρα, ἠρώτησεν ὁ κ. Γοδάρ, δὲν κτυπᾷ ἡ καρδιά σας;

— Τίποτε ἀκόμη, ἀπεκρίνατο ὁ συνοδοιπόρος του με τόνον φωνῆς σχεδὸν ἀνυπομονησίαν ἐκφράζοντα.

— Διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Γοδάρ. Ἄναμφιβόλως, ἀγαπήτέ μοι κύριε, θὰ ἔχητε ἔμφυτα προσόντα ἀεροναύτου.»

Τὸ ἀερόστατον ἐξηκολούθει ἀνυψούμενον.

Ὅταν ἀνῆλθον ἑκατὸν ἔτι μέτρα ὑψηλότερα ὁ κ. Γοδάρ ἠρώτησε τὸ τρίτον τὸν σύντροφόν του.

«Καὶ τώρα;

— Τίποτε! τίποτε! οὐδ' ἔγχοις συγκινήσεως!

εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ προφανοῦς δυσαρρεσκείας, καὶ ὡς ἄνθρωπος, οὗ διεψεύσθησαν αἱ προσδοκίαι.

— Τόσῳ χειρότερον καὶ λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο· εἶπε γελῶν ὁ ἀεροναύτης. Πρέπει νὰ ἀπελπισθῶ, εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ σᾶς ἐμπνεύσω φόβον. Τὸ ἀερόστατον ἐφθασεν εἰς ἀρκετὸν ὕψος. Θὰ κατέλθωμεν.

— Νὰ κατέλθωμεν! . . .

— Βεβαίωτατα. Θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἐλθώμεν ὑψηλότερα.

— Τοῦτο μοῦ εἶναι καθ' ὀλοκληρίαν ἀδιάφορον. Ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ κατέλθω.

— Πῶς εἶπατε; ἠρώτησεν ἐκθαμβος ὁ κ. Γοδάρ.

— Λέγω ὅτι θέλω νὰ ἐλθῶ ὑψηλότερα, νὰ ἐξακολουθῶ πάντοτε ἀναβαίνων. Ἐπλήρωσα χίλια φράγκα διὰ νὰ συγκινηθῶ. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ συγκινηθῶ. Δὲν θὰ καταβῶμεν προτοῦ μὲ καταλάβῃ φόβος καὶ σκοτοδίνη.»

Ὁ κ. Γοδάρ ἐγέλασεν, ἐκλαβὼν τοὺς λόγους τούτους ὡς ἀστεϊσμόν.

«Θέλετε νὰ ἀναβῶμεν ἢ ὄχι, σᾶς ἐπαναλαμβάνω! ἠρώτησεν ὁ συνοδοιπόρος ἀρπάζων ἐκ τοῦ λάρυγγος καὶ ταραττων αὐτὸν μετὰ σφοδρότητος. Πότε θὰ συγκινηθῶ σᾶς λέγω!»

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὁ κ. Γοδάρ κατενόησεν ὅτι τὸν ἔσχατον διέτρεχε κίνδυνον. . . Τῷ ἐπὶ πῶς αἰφνιδία τις καὶ κερωνώδης ἰδέα . . . Παρατηρήσας τοὺς ὑπερμέτρως διεσταλμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ συντρόφου του, ἀνεγνώρισεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ παράφρονα!

Πῶς νὰ πείσῃ παράφρονα! Πῶς νὰ ἐπικληθῇ βοήθειαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεφελῶν! Ἄν τοῦλάχιστον εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ κἀνὲν ὄπλον! εὐρίσκειτο εἰς κατὰστασιν νομίμου ἀμύνης καὶ ἠδύνατο νὰ ποιήσῃται χρῆσιν αὐτοῦ. Ἄλλ' εἰς τὰς ἀεροπορείας δὲν ἐφοδιάζονται καὶ μὲ πιστόλια· οὐδεὶς ἐσκέφθη ποτὲ ὅτι δυνατὸν νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ζωὴν του κατὰ κακούργων ἐν τῷ ἀχανεῖ αἰθέρι.

Εὐρίσκοντο εἰς χιλίων πεντακοσίων μέτρων ὕψος· ἡ πτώσις λοιπὸν θὰ ἦτο φοβερὰ! Καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα τοῦ μανικκοῦ ἐκεῖνου ἠδύνατο νὰ νταρέψῃ τὴν λέμβον τοῦ ἀερόστατου.

Ἄπαντα ταῦτα ἐσκέφθη ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου ὁ κ. Γοδάρ, μετὰ τῆς ἀταραξίας ἐκεῖνης, ἢν προσεκτίησθε κατὰ τὰς πολυπληθεῖς αὐτοῦ τολμηρὰς ἀναβάσεις.

«Λοιπὸν μὲ ἐνέπαιζες! ἐξηκολούθει λέγων ὁ παράφρων χωρὶς νὰ τὸν ἀφίσῃ. Ἄ! μοῦ παίρνεις χίλια φράγκα καὶ δὲν μοῦ παρέχεις συγκινήσεις! Καλὰ! μείνε ἥσυχος! Ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ μου νὰ γελᾶσω. Καὶ θὰ σε κάμω νὰ χορεύσῃς καλὰ!»

Ὁ παράφρων ἦτο βωμολεώτατος, τοῦτο δὲ κατανοήσας ὁ κ. Γοδάρ, οὐδὲ ἀπεπειράθη κἀν νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτὸν.

«Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησεν ἀταράχως καὶ μετὰ πειθηρίου ἤθους.

— Θέλω νὰ σε ἰδῶ νὰ κάμῃς τοῦμπερ καὶ νὰ διασκεδάσω· ἀπεκρίνατο ὁ παράφρων, ἀγρίως γελῶν. . . ἀλλὰ πρότερον (καὶ ὁ παράφρων ἐφάνη μεταβαλὼν αἰφνης γνώμην) κἀτι ἐσυλλογίσθη . . . Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω συγκινήσεις ἐκεῖ ἐπάνω. Πρέπει νὰ καθίσω ἐπάνω εἰς τὸ ἡμικύκλιον.»

Καὶ ὁ παράφρων ἐδείκνυε τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἀερόστατου· ὀμιλῶν δὲ ἀπεπειράθη νὰ ἀρριχθῆ διὰ τῶν σχοινίων, δι' ὧν ἡ λέμβος συνεκρατεῖτο ἐκ τοῦ ἀερόστατου. Ὁ κ. Γοδάρ, ὅστις δὲν ἐτρόμαξεν ὅταν αὐτὸς ἐκινδύνευσεν, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου βλέπων οὕτω κινδυνεύοντα τὸν παράφρονα.

«Ἄλλὰ, ταλαίπωρε, θὰ σκοτοθῆς! . . . θὰ σε καταλάβῃ σκοτοδίνη.

— Δὲν ἐπιτρέπω παρατηρήσεις! εἶπεν ὁ παράφρων, ἀρπάζων αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαίμιου· ἄλλως σὲ σφενδονίζω πρῶτον εἰς τὸ χάος καὶ κατόπιν ἀναβαίω.

— Τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ κ. Γοδάρ, ἄφρετέ με νὰ σᾶς δέσω ἐν σχοινίον εἰς τὴν μέσῃν διὰ νὰ μένετε προσδεδεμένοι εἰς τὸ ἀερόστατον.

— Ἄς ἦναι! ἀπεκρίνατο ὁ παράφρων, ὅστις ἐφάνη ἐνοήσας τὸ ὠφέλιμον τῆς προφυλάξεως.»

Καὶ οὕτως ἐγένετο. Προσδέσας λοιπὸν πρὸς ἀσφάλειαν εἰς τὴν ζώνην τοῦ σχοινίου προσηλωμένον εἰς τὴν λέμβον, ὁ παράφρων ἀνερχιχθῆ εἰς τὰ σχοινία μετ' εὐκινήσιος σιούρου· φθὰς δὲ εἰς τὸ ἀερόστατον ἵππευσεν ἐν ἡσυχίᾳ ἐπὶ τοῦ ἡμικύκλιου, ὡς προεῖπεν. Ἀμέσως δ' ἐξέπεμψε κραυγὴν θριαμβοῦ καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν ἐγχειρίδιον.

«Τί θὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ κ. Γοδάρ, ὅστις ἐφοβήθη μὴ ὁ παράφρων σχίσῃ τὸ ἀερόστατον.

— Θέλω κατὰ πρῶτον νὰ παλλαγῶ ἀπὸ αὐτὸ», εἶπε καὶ ἔκοψε ταχέως τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἦτο προσδεδεμένος εἰς τὴν λέμβον.

Ἄν πνοὴ ἀνέμου ἐτάραττε εἰς τὴν ἄβυσσον. Ὁ κ. Γοδάρ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅπως μὴ τὸν ἴδῃ ὁ παράφρων ἐχειροκρότει· δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν χαρὰν του· ἐκτύπα διὰ τῶν ποδῶν, ὡς διὰ πτεροιστήρων τὸ ἀερόστατον.

«Καὶ τώρα, ἐκρούγασεν ἀγρίως, πάλλων τὸ ἐγχειρίδιον αὐτοῦ, τώρα εἶναι ὁποῦ θὰ γελᾶσωμεν! Ἄ! κακούργε! ἤθελες νὰ με κάμῃς νὰ καταβῶ! Καλὰ λοιπὸν! Τώρα σὺ θὰ κατακυλίσις καὶ γρηγορότερα ἀφ' ὅσον φαντάζεσαι! Θὰ ἰδῆς!»

Ὁ κύριος Γοδάρ δὲν ἐπρόφθασεν οὔτε κίνησιν τινα νὰ κάμῃ, οὐδὲ λέξιν νὰ εἰπῇ· πρὶν ἢ μαντεύσῃ τὴν καταχθονίαν πρόθεσιν τοῦ παράφρονος ἐκεῖνος εἶχε κόψῃ τρία . . . τέσσαρα σχοινία ἐκ τῶν συγκρατούντων τὴν λέμβον, ἥτις ἔκλινε φοβερὰ.

Συνεκρατεῖτο πλέον ἐκ δύο μόνον κάλων,

ὅ ἐστιν ἐκ μιᾶς κλωστῆς· ὁ κ. Γοδάρ θὰ κατεκρημνίζετο ἐὰν δὲν ἤρπαζεν ἀπελπισ τὰ ἐναπομένοντα σχοινία.

Τὸ ἐγγχειρίδιον τοῦ παράφρονος ἐπλησίασεν εἰς ταῦτα . . . ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ θὰ ἐτελείωνον τὰ πάντα.

«Μίαν λέξιν μόνον! τῷ ἐκράυγασεν ὁ κ. Γοδάρ.

— Ὅχι! δὲν ἔχει χάριν!

— Δὲν ζητῶ χάριν, ἐξ ἐναντίας!

— Τί ζητεῖς λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ παράφρων ἐκπληκτος.

— Τὴν στιγμήν αὐτήν, εἶπε ταχέως ὁ ἀεροπόρος, εὐρισκόμεθα εἰς ὕψος 1500 μέτρων.

— Μπᾶ! εἶπε γελῶν ὁ παράφρων· εὐμορφον λοιπόν θὰ ἦναι νὰ κατακυλᾶ κανεὶς ἀπὸ τόσον ὑψηλά!

— Εἶναι πολὺ χαμηλά! ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Γοδάρ.

— Πῶς! ἠρώτησεν ἐκθαμβος ὁ παράφρων.

— Ναί! Ἡ πεῖρά μου ὡς ἀεροναύτου μ' ἐδίδασκεν ὅτι πίπτων τις ἐκ τόσου ὕψους κινδυνεύει νὰ μὴ σκοτωθῇ. Ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ κρημνισθῶ, προτιμῶ νὰ σκοτωθῶ εἰς τὸν τόπον κρημνιζόμενος παρά νὰ ἀκρωτηριασθῶ. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ κρημνίσῃς μόνον ὅταν φθάσωμεν εἰς τριῶν χιλιάδων μέτρων ὕψος.

— Δὲν εἶναι ἀσχημον αὐτό! » παρετήρησεν ὁ παράφρων, εἰς τὴν ἰδέαν φρικωδέστερας πτώσεως ἤρσεν ὑπερβαλόντως.

Παραχρῆμα ὁ κ. Γοδάρ ἤρχισεν ἐκπληρῶν ἠρωτικῶς τὴν ἀπόφασίν του· ἔρριψε μεγάλην ποσότητα ἔρματος, τὸ δ' ἀεροστάτον ὑψώθη μεθ' ὀρμῆς διακόσια ἔτι μέτρα εἰς διάστημα ὀλίγων δευτερολέπτων . . .

Ἀλλὰ, ἐν ᾧ ὁ παράφρων παρηκολούθει ἀπλήστως διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν ἐργασίαν τῆς ἀνακουφίσεως τοῦ ἀεροστάτου, ὁ ἀεροπόρος ἐξετέλει καὶ ἄλλην ὄπως ἀντίθετον. Παρατηρήσας ὅτι τὸ μετὰ τῆς βαλβίδος συγκοινωνοῦν σχοινίον δὲν εἶχε κοπῆ ὑπὸ τοῦ παράφρονος, ἐτράθηξεν αὐτὸ καὶ ἠνέφξεν οὕτω τὴν βαλβίδα, ὅπως ἐξέλη ὑδρογόνον. Τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα δὲν ἐβράδυνε· μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ παράφρων ἀπεναρκόθη, διότι χωρὶς νὰ το αἰσθανθῇ, τὸ ἐκ τοῦ ἀεροστάτου ἐκφεύγον ἀέριον ἐπέφερεν αὐτῷ βαθμηδὸν ἀσφυξίαν.

Ὅταν ἀπεναρκόθη ἐπαρκῶς, ὁ κ. Γοδάρ ἀφῆκε μετὰ προφυλάξεως τὸ ἀεροστάτον νὰ κατέλη ἡρέμα εἰς τὴν γῆν. Ἐσώθη!

Ἄμα ὡς ἐπάτησεν εἰς τὴν γῆν ὁ κ. Γοδάρ, μὴ μνησικακῶν κατὰ τοῦ παράφρονος ἔσπευσε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὰς αἰσθήσεις του, καὶ ἀκολούθως ὠδήγησεν αὐτὸν χειροπόδαρα δεδεμένον εἰς τὸ πλησιέστερον δημαρχεῖον.

[Jean Rousseau]. ΤΙΣ ΤΙΝΟΣ.

Φλύαρός τις διηγῆθη ποτὲ μυστικόν τι εἰς ἓνα φίλον του ἐξορκίζων αὐτὸν νὰ μὴ τὸ διακοινώσῃ

εἰς ἄλλον.—Μεῖνε ἤσυχος, τῷ ἀπεκρίθη οὗτος, θὰ τὸ φυλάξω μυστικὸν ὅσον καὶ σύ.

ΑΙ ΑΡΧΑΙΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ Ἑλλάς ἐστὶν ἡ πηγὴ πάσης τέχνης, πάσης ἐπιστήμης, παντὸς ὑψηλοῦ καὶ εὐγενοῦς. Ναί, ἡ μελέτη τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει νὰ εἶναι τὸ θεμέλιον πάσης ἐλευθέρως ἀγωγῆς· αἱ Ἀθηναὶ εἰσὶν ἡ μόνη γωνία τοῦ κόσμου ἐν ᾗ τὸ τέλειον ὑπάρχει· αἱ Ἀθηναὶ ἔστωσαν οἱ ἅγιοι τόποι τῆς γενικῆς ἐπὶ προσκυνήσει ὁδοιπορίας· θαυμάζεται ὑπέρπολυ ἡ Ῥώμη καὶ τὰ μνημεῖα αὐτῆς, ἅτινα ὅμως εἰσὶ δευτερεύοντα· ὁ πολίτης Ἀθηναῖος ἐν τῇ λιτῇ εὐπορίᾳ ἀνθρώπου ἐλευθέρου, οἷον ἐστὶ νῦν αὐτὸν ἐν τῷ διαζώματι τοῦ Παρθενῶνος βλέπομεν, ἡμίθεός ἐστι συγκρινόμενος πρὸς τὴν ἐπιπλαστον καισαρικὴν μεγαλειότητα· ἡ ποίησις τοῦ λοιποῦ ἔστω ὕμνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα· ρεμβάζειν περὶ Ἑλλάδος, καὶ νοσερῶς ζῆν ἐν Ἑλλάδι ἐστὶ τῷ πεπαιδευμένῳ ἀνδρὶ ὅ,τι τῷ χριστιανῷ ἐστὶ ζῆν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ἡ πόλις ἐν ᾗ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνότατοι ἄρχοντες ἦσαν κληρωτοὶ, ἐν ᾗ πᾶς πολίτης ἦν εὐγενής, ἐν ᾗ ἐξελέγοντο πρέσβεις διότι ἦσαν εὐμορφοὶ ἄνδρες, ἐν ᾗ νίκαι, οἶαι αἰ τοῦ Μαραθῶνος, καταρωθῶντο ὑπὸ ἀπλῶν πολιτῶν, οἵτινες οὐκ ἦσαν στρατιῶται ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐν ᾗ τραγωδία, οἶαι αἰ τοῦ Σοφοκλέους, χειροκοτοῦνται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐν ᾗ τέχνη οἶα ἡ τῆς Ἀκροπόλεως καταληπτῆ τῷ λαῷ καὶ ἐπιθυμητῆ, καὶ ἐπεβάλλετο ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῷ καλλιτέχνῃ, ἡ πόλις αὕτη ἦν ἐν τῷ κόσμῳ ἔκτακτόν τι καὶ μοναδικόν.

PENAN.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Οἱ νέοι φίλοι οὗς ἀποκτῶμεν κατὰ τὴν πρεσβυτικὴν ἡμῶν ἡλικίαν καὶ δι' ὧν πειρώμεθα ν' ἀντικαταστήσωμεν τοὺς ἀπολεσθέντας, ἀναπληροῦσι τοὺς παλαιούς φίλους ὅσον οἱ ὕλινοι ὀφθαλμοὶ, οἱ πλαστοὶ ὀδόντες καὶ αἱ ξύλινοι κνήμαι τοὺς ἀληθεῖς ὀφθαλμοὺς, τοὺς φυσικοὺς ὀδόντας καὶ τὰς ἐκ σαρκὸς καὶ ὀστέων κνήμας.

* Οἱ ἀσθενεῖς τὸν χαρακτῆρα ἀνθρώποι εἶνε οἱ ἀκροβολισταὶ τῆς στρατιᾶς τῶν πονηρῶν, μειζονας ἴσως τούτων προξενούντες τῇ κοινωνίᾳ ζημίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπολογίζεται 4 πτωχοὶ ἐπὶ 6 μὴ τοιοῦτων, ἐν Ὀλλανδίᾳ 4 ἐπὶ 7, ἐν Ἑλβετίᾳ 4 ἐπὶ 10, ἐν Γαλλίᾳ δὲ καὶ Γερμανίᾳ 4 ἐπὶ 20.

Ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας ἐπάππευσαν 42 Ἕλληνας.

Ἐκ τοῦ φόρου τῶν κυνῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐν ἔτει 1877 εἰσπράχθησαν λ. στ. 349,743.5, ἤτοι φρ. 8,743,581.25. Οἱ ὑποβληθέντες εἰς φορολογίαν κυνῶν συνεποσώθησαν εἰς 1,399,330.

ΑΘΗΝΑΙ — ΤΥΠΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΙΑΣ, ΟΣΟΣ ΠΑΤΗΣΙΑΝ, 14.